

geest" en het sparen van de leiding. Het feit dat Gorter niet op vergaderingen de leiding van de C. P. aanvalt, wetigt deze beschuldiging van v. Lier niet in het minst. Gorter is, voor zoover wij weten, lichamelijk niet in staat als spreker op te treden, het gaat dus niet aan hem hiervan een verwijt te maken.

Als v. Lier het verschil echter niet inziet tusschen de houding van Gorter en die van Roland Holst en Pannekoek, geeft zij wel blijken van groote kortzichtigheid, want het verschil moet, voor iedereen duidelijk zijn. Gorter heeft de leiding van de C. P. openlijk en op de scherpste wijze aangevallen, Roland Holst en Pannekoek deden dit niet, maar trachtten zelfs Gorter er van af te houden zijn meening te zeggen over de bestrijding van Luteraan door de Tribune-redactie.

Roland Holst en Pannekoek hebben de C.P. leiding de hand boven het hoofd willen houden, zooals uit de mededeelingen van Gorter is gebleken, zij hielpen mede de oppositie tegen het partijbestuur te onderdrukken. Tegen deze tactiek van onderdrukking en halfslachtigheid zal ons blad ten scherpste blijven opkomen en wij zullen dit doen zonder rekening te houden met persoonlijke sympathie of anti-pathie.

Wij hebben echter geen rede om Gorter die aan deze onderdrukking niet meedoet, maar integendeel de tactiek van de C.P. leiding op de scherpste wijze in het openbaar veroordeelt, aan te vallen en van „klikgeest" te beschuldigen. Wij zullen, zooals de arbeiders dit in dezen tijd verplicht zijn te doen, de leiders in de arbeidersbeweging, wanneer dit noodig is, onze scherpe critiek niet sparen, maar wij zullen ons niet er toe laten brengen om maar zonder geldige reden, lukraak er op los te criticeeren.

Wijnkoop en de Deutsche Revolutie.

Op den 22sten Maart sprak op een meeting Wijnkoop over de Deutsche Revolutie.

Een p.g. zendt ons zijn aantekeningen die hij gemaakt heeft van de redevoering van Wijnkoop. Deze aantekeningen liet de steller in kwestie zien, aan een ander p.g. direct na afloop van de vergadering, dus onder den verschen indruk van het gehoorde, deze vond het gesprokene zeer juist genoteerd. Dit ter voorkoming van misverstand en verkeerden uitleg. Wij geven nu de aantekeningen weer.

„De Deutsche revolutie is onverwachts als een wonder gekomen. Het Deutsche proletariaat was geestelijk en materieel geslagen.

Wanneer wij hebben gezegd dat in Duitschland niets veranderd was, totaal niets, dan moest men dit niet absoluut opvatten.

Hierbij blijven wij even staan, om een kantteekening te maken, om straks de aantekeningen te vervolgen.

Wij beginnen met even te constateeren dat Wijnkoop, zooals steeds, zijn draai neemt op een zeer belangrijk punt. Het is juist, Wijnkoop heeft altijd gezegd, er is niets in Duitschland veranderd. Dat hij op den 22en Maart zijn standpunt trachtte te revidereen, maakt voor ons zijn standpunt niet beter, nog boezemt ons dit vertrouwen in. Wijnkoop zegt: absoluut heeft men zijn standpunt nooit moeten

opvatten. Ja, als men met het woord absoluut of relatief op zich zelf iets zou kunnen uitspreken, dan zou het nog gaan, maar helaas dit is slechts woordenspel, zoo er geen praktische feiten of voorbeelden voor een meening worden aangevoerd. Er is in Duitschland niets veranderd zei Wijnkoop. Met andere woorden de revolutie is in Duitschland niet aan den gang, niet in wording. Zoo was zijn meening. Dat Duitschland van alle landen het meest gevorderd was op den weg der revolutie, niet Wijnkoop was het die het zei. Wel Engeland waar geen revolutie was of is, dat stond aan de spits volgens Wijnkoop, op het gebied der revolutie.

Zoo sprak Wijnkoop overal, tot zelfs naar men zegt op de conferentie van de communisten uit andere landen te Amsterdam. Daarom is het niet vreemd dat Wijnkoop in dit verband van het gewapend verzet in Rijnland-Westfalen spreekt van „een wonder". Het een past volkomen bij het ander. Als men van de hand in den land leeft als opportunist moet men wel aan wonderen gelooven.

De overwinning der geallieerden die automatisch Duitschland tot revolutie moest brengen gedurende den oorlog, bracht totaal geen verandering. Als Wijnkoop dat zegt, zal het wel zoo zijn, want hij zal het wel weten. Het offensief van Kerensky, de offensieven van Foch in het Westen hebben dus niets uitgewerkt. De overwinning van het ene imperialisme over het andere schijnt dus toch niet het beste middel te zijn geweest om revolutie te brengen, ja zelfs was er niets van veranderd in Duitschland. Dus de tactiek van Wijnkoop deugt voor de revolutie niets. Maar zoo glad is Wijnkoop wel om aan deze conclusie te ontsnappen. Een conclusie die onvermijdelijk uit zijn standpunt moet voortvloeien. Dit begrijpt Wijnkoop ook wel. Maar nu, ineens moet men de opvatting van Wijnkoop over Duitschland niet zoo „absoluut" nemen.

Wat onze opvatting was en is zal ieder lezer van ons orgaan weten die ons steeds heeft gevolgd.

Thans een andere opmerking. Wijnkoop zei: het proletariaat in Duitschland was geestelijk en materieel geslagen. Hoe hebben wij het nu, als een overwinning van het imperialisme der geallieerden goed was voor het heele proletariaat en voor de revolutie in Duitschland, dan is het toch goed om de arbeiders in Duitschland geestelijk en materieel ten onder te brengen. Als je winnen wil dan moet je slaan en liefst zoo hard mogelijk slaan op den kop van den vijand. Dat heeft Wijnkoop dan ook gedaan evenals zijne vrienden en hulpkrachten. Altijd is ons gedurende den oorlog in De Tribune, „het revolutionaire" blad, den duikboot oorlog geschilderd, met de meest donkere kleuren die Ravesteijn op zijn palet heeft. Maar de blokkade van Engeland ziet u, daar zei hij niks van. De blokkade dat is de permanente honger voor heele volkeren. Daar wordt men „geestelijk en materieel" niet sterker van, zelfs niet als men Hongaarsch, Oostenrijksch, of Duitsch arbeider is. Dit is vreemd, maar toch is het zoo. Zoodat we maar willen zeggen, Wijnkoop die een overwinning wou van Engeland en Amerika en die met vriend van Ravesteijn de

schuld gaf aan den duikbootoorlog dat Amerika in den oorlog ging, hoe idealistisch van Oom Sam, zich nou niet moet beklagen over het „geestelijk en materieel" geslagen zijn van de arbeiders in Duitschland.

„Je hebt het gewild", zouden we kunnen zeggen. Het is niet buitengewoon oprecht van Wijnkoop over wat hij zelf heeft gewild, nu den staf te breken. Wie het doel wil, moet ook de middelen willen. Dus als daardoor de revolutie niet op gang kwam in Duitschland, door dat „geestelijk en materieel" het proletariaat geslagen was, door de blokkade, door de overwinning der geallieerden, dan is het standpunt van Wijnkoop niet goed voor de Deutsche revolutie. Gelijk hij, **ondanks zich zelf**, bewijst, door zijn drogredenen. Omdat — dit ter verduidelijking — de arbeiders in Duitschland en Oostenrijk „geestelijk en materieel" geslagen waren, op dien grond bepleite Wijnkoop later steun aan Weenen, de arbeiders moesten eerst door weldadigheid uit de publieke kas weer op de been worden geholpen. Was het eenmaal zoover, dan zou er weer beweging komen. Dus eerst slaat Wijnkoop vreeselijke wonden, door zijn actieve geestelijke hulp en dat is dikwijls de meest voorname steun die men in de oorlogvoerende en neutrale landen kon bewijzen aan één der oorlogvoerende verbonden en komt later met zijn steun uit de gemeentekas van Amsterdam om de slachtoffers weer op de been te helpen.

Eerst de overwinning der geallieerden door hongerblokkade en oorlog in het belang der revolutie in Duitschland, dan uitputting geestelijk en materieel der arbeiders, en daardoor volgens Wijnkoop geen revolutie in de centrale rijken van weleer. Dan weldadigheid uit andere landen om de arbeiders te helpen om weer in het gewone doen te komen, om weer daardoor tot revolutie te komen. Deze tactiek als men het zoo mag noemen, is niet duidelijk, is niet helder. Men zou ze zelfs ingewikkeld kunnen noemen. Men moet zoowel „absoluut" als „relatief" goed kunnen draaien om ze te verbergen, goed te praten en ze te kunnen „omliegen" om deze tactiek niet in de gaten te doen loopen. Wij volstaan hiermee. Later nog een woord over de rest der aantekeningen.

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verlenen aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 9
April 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.- per jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297boven, A'dam.

Het congres van het N.A.S.

Gedurende de Paaschdagen heeft te Arnhem de onafhankelijke vakbeweging, aangesloten bij het N.A.S. drie dagen lang vergadering gehouden. De onderwerpen die daar aan de orde waren, zijn onze lezers reeds lang bekend.

De verschillende bladen der arbeidersbeweging hebben uitvoerige verslagen geleverd.

De materie, de stof, die in Arnhem werd omgezet in energie, in warmte, was het product van een lange, taaië historie. Het verhaal is eentoonig, gelijk een bekende geschiedenis van een groot schrijver... Er was er een klein land, laagland geheeten, in gezegd land bestonden twee vakcentrales, deze twee middenpunten waren allebei haarden van het (o, vreeselijke terminologie) reformisme.

En zoo het gaat, dat gelijk, gelijk zoekt, zoo was het ook in de dagen die voorafgingen aan de Nederlandsche Revolutie.

Bloemgracht, o zoete naam, ging samen met Reguliersgracht. Er was toen veel gerucht, krakeel, schimp en hoon. Zoo schandelijk een gedrag, wie zou het hebben verwacht van Lansink, den zoon? In de ommelanden van Amstel 85, aan de Schietbaanlaan gelegen in de Koopmansstad, zwoer men dit niet te zullen overleven.

Lansink zou gaan met Stenhuis? Te wapen! Maar ook de tegenpartij toog aan den arbeid, ging aan het troepen werven. Een aal gereed met al deze voorbereidselen, bezette de Lansink-partij eenige sterke posities. Dezen waren onneembaar. Zooals steeds, was het geniale zeer eenvoudig, Lansink, de veldheer, was in het bezit van deze hoofdstelling: niet het Bestuur deed, maar de federatiebesturen hebben gedaan.

Deze hoofdstelling dorst niemand aanvallen. De tegenpartij deed een stap terug. In schijn was zij de zegvierende overwinnaar. Werkelijkheid bleek te zijn dat Lansink en de Federatiebesturen alle beslissende posities bleven bezetten. Het belegeringsspel wordt nu voortgezet op een nacongres.

Deze historie is des te merkwaardiger, om dat het N.A.S. zulke gunstige kansen heeft gehad. Opgebouwd op de tegenstelling van het parlementair reformisme van de politieke arbeiders-partij enerzijds en anderzijds tegenover het vakvereinigingsreformisme van het N.V.V. staande, kon het N.A.S. zou men zoo zeggen, zich geheel revolutionair uitleven.

Madame historie heeft dit niet gewild. Aan dit harde feit kan sociaal anarchist en officieel communist niets veranderen. De wereldgeschiedenis zei eens een belangrijk iemand, is het wereldgericht. De vakbonden hebben tot taak onder het kapitalisme het lot van den arbeider

te verbeteren. Het is een duurzaam verbond van loonarbeiders.

Deze speciale vorm van organisatie der loonarbeiders die opgekomen is in een bepaalde fase van het kapitalisme, kan zich thans niet aanpassen aan de verandering der dingen. De vakbeweging moet zich houden aan de zaken van den dag. Zij moet de arbeiders bijeen houden, centraliseeren en als het gaat goedschiks en anders kwaadschiks, onder commando van de leiders stellen.

Van dit standpunt (wat het onze niet is) heeft Kolthek gelijk, als hij telkens spreekt van „breekijzers"; van de tegenpartij die slechts op vage gronden verandering eischt.

Kolthek voelt, dat de vakbeweging niet gebouwd is voor de revolutie, maar zooals het heet voor de „directe belangen" der arbeiders.

Voor een dergelijke beweging is niet revolutionaire propaganda de hoofdzak, veel minder de wereldrevolutie, maar het van tijd tot tijd in het leven roepen van een loonbeweging. Alle bewegingen die in de onderscheiden landen na den oorlog hebben plaats gehad en uitgingen van de beroepsverenigingen der arbeiders, droegen niet het karakter van aanval, maar waren een poging tot verdediging van het verkregen of om een verloren positie terug te krijgen. Het was geen aanval op het geheel, op den staat, het was niet de burgeroorlog, het was niet de hoogere vorm van den revolutionairen machtsstrijd, maar het bewoog zich steeds op het niveau van den loonstrijd. De levensmiddelen prijzen hebben alle posities der vakbonden ondermijnt. De vermindering van de waarde van het geld, dus de geringere koopkracht van de arbeiders heeft met het „hooge" geldloon, een lagere levensstandaard gebracht, zelfs voor de meest geschoolde arbeiders. Deze arbeiders willen terug winnen wat zij hebben verloren.

De hoogste eisch die in Frankrijk, Engeland en Duitschland door de vakbeweging wordt gesteld is goedkope levensmiddelen voor de arbeiders en grondstoffen voor de industrie door socialisatie.

Deze eisch is direct contra-revolutionair. Zij sluit in opbouw, hulp aan het kapitaal, aan den staat en daarmee aan het imperialisme.

Deze feiten kan niemand ontkennen.

Als het iets bewijst, kan het alleen bewijzen dat de vakbeweging niet strijdt voor revolutie, voor directe omverwerping. Dit is de vakvereeniging in den tegenwoordigen vorm niet van zins en wat sterker is zij, de vakbeweging, is niet op dit plan te brengen.

De vakbeweging is uit den aard der zaak de beweging der bevoorrechte arbeiders. De meest geschoolde, de meest vakbekwame ar-

beiders profiteeren het meest van de resultaten.

Maar wat meer spreekt, zij wier positie het meest vast schijnt als loonarbeiders, zij geven den doorslag in de vakbeweging, bij het aangeven van de richting, die zij moet volgen. Hierin is wat variatie soms, maar meestal niet. Diamantbewerkers, Typografen, Gemeente en Rijkswerklieden en ambtenaren, sommige categorieën van bouwvakarbeiders, geschoolde metaalbewerkers, ieder doet op zijn beurt een duit in het zakje. De room van de vakbeweging, is het meest conservatief, vormt het remmend element.

In Amerika waar de verschillen tusschen de vakbeweging min of meer zijn opgebouwd op de tegenstelling tusschen meer en minder geschoolden in de industrie, tusschen American Federation of Labor en Industrial Workers of the World, heeft de laatste door de nooit in de wereld gekende reactie die in Amerika heerscht, een revolutionairen schijn. Gompers en Haywood zijn ondanks verschil van temperament reformist met of zonder pacifisme in den klassenstrijd.

De concepties waarvan beide fracties der Amerikaanse vakbeweging uitgaan, zijn beide verkeerd. De eersten streven hun doel na door overeenkomst en verplicht lidmaatschap en steun aan één der beide groote partijen der kapitaal-magnaten, de laatsten verwaaiten alles van de werkstaking, van den eenen grooten vakbond en willen van politiek niets weten.

Dit gaat tevens samen met een domme verheerlijking van het geweld als zoodanig, het geweld op zich zelf, als wapen in den economischen strijd, tegen de trust als werkgeefster. Hiermee is wel de laatste redoute van de „revolutionaire" vakbeweging met het wapen der critiek zijn plaats aangewezen. Dat men hier te lande de communisten of de leden van de leiderspartij van Ravesteijn wijsmaakt, dat het N.A.S. revolutionair is en tevens wijsmaakt dat zoo iets, zulk een ding mogelijk is, een ding wat nergens bestaat, n.l. een revolutionaire vakbeweging, is merkwaardig.

Wat bij de opkomst en groei van het kapitalisme mogelijk was voor de vakbeweging en bij den industrielen bloei, de goede conjunctuur, is thans niet mogelijk. Niet omdat wij het schrijven, maar door de objectieve feiten der ontwikkeling. De enorme versterking van het kapitaal, de vermeerderde macht der banken, de toegenomen concentratie in alle sferen, de verscherpte uitbuiting, de toename van vrouwen en kinderarbeid, verveelvoudiging van stukwerk, taylorstelsel, de vermindering van loon, de vermeerdering van huur en directe en indirecte belastingen, daartegen

richt men niets uit door en met de onafhankelijke vakbeweging evenmin als met de moderne. Dit geldt evengoed de syndicalisten in Duitsland als in Frankrijk. De loonstrijd is thans niet het middel om het kapitaal aan te tasten. Het gaat thans om het geheel te veranderen.

Elke zijweg, al het kleine moet thans worden vermeden. Daar leeft de vakbeweging van. Van deze ideologie bestaat zij: in den regel ziet de vakbeweging wel de boomen maar niet het bosch. Deze ideologie van het kleine, van een strijd tegen een onderdeel van een deel, is de scherpste vijand van den grooten strijd van het proletariaat tegen het wereld-imperialisme. De klassenstrijd is in de eerste plaats een politieke strijd. De vakbeweging is niet een strijd om de macht, maar een strijd om geringe voordeelen.

Aan dezen regel waaraan elke vakbeweging onderworpen was, daaraan is het N.A.S. niet ontsnapt. In de strubbelingen in het N.A.S. ziet men deze heele misère in levende beelden.

De ellende van de tegenwoordige arbeiders beweging kwam duidelijk aan het licht te Arnhem. Het congres kon de onklarheid, verwardheid van de massa der leden niet opheffen. Ze bracht ze veel eerder duidelijk aan den dag.

De verwarring en onklarheid is het waarvan de leiders van het N.A.S. en N.V.V. geestelijk leven. Eerst arbeid in de diepte, opklaring in woord en geschrift naast scherp strijd, kan daaraan een einde maken en geen congres. Tegenover de richting Lansink kan men niet stellen een revolutionaire vakbeweging. Want de vakbeweging geschapen door het proletariaat is in zich zelf een haard van reformisme van de eerste grootte. Het zwaartepunt ligt niet meer in de vakbeweging. Allen zijn wij daar lid van in dezen overgangstijd, maar het middel is het niet, evenmin als het parlementair optreden.

De vakbeweging als geheel is reformistisch van aard en van strekking.

Tegenover de vakbeweging, soms daarnaast in den eersten tijd, moet komen, het radensysteem, waarvan de organisatie in elke fabriek de kern moet vormen.

Van onderop moet het proletariaat zich organiseren, zonder centralisatie, zonder als orgaan van den staat op te treden, als agent van het verzekeringswezen, wat de onafhankelijke vakbeweging ook doet. De boven de massa staande bezoldigde bestuurders vervallen dan. De arbeiders uit de fabriek kiezen telkens hun mannen en vrouwen. Deze massa van in bedrijven georganiseerden, van onder op, zal zich op den duur de wapenen moeten verschaffen om de macht te veroveren en den staat te vervangen door de heerschappij der raden.

Voor deze gedachten moeten wij overal propaganda maken en juist in de vakvereniging. Men mag dan de communisten royeeren, zooals de onafhankelijke vakbeweging in het Textielbedrijf heeft gedaan, gebeuren zal het en moet het. Ook hier moet men stevig aanpakken tegen de leiders. De illusie dat men door de „revolutionaire“ vakbeweging tot de omverwerping van het imperialisme kan komen moeten wij van meet af aan verstoren.

Het is daarom noodig thans lid te zijn van de vakvereniging, daar steeds te strijden en overal voor te gaan en de arbeiders de waarheid niet te sparen. Want de arbeiders mogen niet geflikloofd worden. De toekomst is dus niet aan de revolutionaire vakbeweging, aan het vakverenigings-reformisme, maar aan het raden systeem, als strijdmiddel in en voor de revolutie. Een goed communist roept daarom niet, leve de onafhankelijke vakbeweging, of de moderne, maar bouwt door propaganda, door lid van de vakvereniging te zijn, door in de fabriek voor het radensysteem te propageren, mede door middel van ons blad „De Roode Vaan“, aan de komst van de nieuwe beweging, voor de revolutie, voor het radensysteem, voor de dictatuur van het proletariaat.

„Wat wil Spartacus?”

Nog nergens is in de geschiedenis van den klassenstrijd zulk een jammerlijk spel gespeeld als in de laatste weken van den strijd door het Partijbestuur van de Kommunistische partij in Duitsland en zich voor het voetlicht durven wagen onder een revolutionair masker. Nadat het Dr. Paul Levi c.s. gelukt was met trucs en manoeuvres geheel in overeenstemming met de manieren van gewiekste politie de groote massa der oude leden, de revolutionaire dragers van de oude kommunistische partij, van de organisatie te verwijderen, moest het aan den dag treden welke koers de Centrale van den Spartacusbond insloeg. Toen tengevolge van den militair opstand een revolutionaire vloedgolf over Duitsland ging, vond het partijbestuur ruim gelegenheid zijn taktiek te ontplooien. Als de driemaal reeds dood verklaarde revolutie een streep haalde door de politieke rekening van de naar rust verlangende heeren, door den opstand in het Roergebied, wist de Spartacus-centrale niets beters te doen als de van Legien tot Däumig zoo innig verlangde zuivere arbeiders-regering als „naaste doel“ aan te kondigen. Wie in die dagen de stemming heeft waargenomen van de strijdende mijn en andere arbeiders uit het Roergebied, weet dat de Firma Levi-Düwel goed heeft gedaan zijn gastvoorstellingen in Rijnland snel te beëindigen en zich buiten het bereik van de geweren der arbeiders te stellen.

Ongetwijfeld was het voor hen beter het verraad aan het revolutionaire proletariaat aan de Spree voort te zetten. Het is onnoodig, dat men op alle schanddaden van deze revolutie advocaten nog in bijzonderheden ingaat. Wij geven hier slechts weer een door het Partijbestuur der Kommunistische partij (Spartacus-centrale) in de Roode Vaan van Berlijn openbaar gemaakt manifest, waarmee deze leiders zich zelf tekenen. Voor de Spartacus-communisten zou de laatste strijd slechts ten doel hebben gehad: „de politieke macht der arbeiders te vermeerderen, tot de volledige afschaffing der bourgeoisie“.

Thans kan de proletarische dictatuur nog niet worden in het leven geroepen, echter voor de „ontwikkeling in de richting van de proletarische dictatuur“ is een toestand, waarin de politieke vrijheid onbegrenst kan worden gebruikt, waarin de burgerlijke democra-

tie niet als dictatuur van het kapitaal kan optreden van het grootste belang.”

Wanneer men van deze heerschappen, die dit verklaren, werkelijk kan aannemen, dat zij daarmee meer dan hun eigen egoïstische belangen probeeren te behartigen, zoo steekt achter deze — gedachten hadden wij bijna geschreven — verder niets als waarin.

De bolsjewisten in alle landen moeten in zak en asch gaan zitten, want de heer Paul Levi en zijn trawanten hebben na 18 maanden Duitse Revolutie eindelijk ontdekt, dat de goede geprepareerde zwendel van de burgerlijke „democratie“ toch in menig geval juist is of kan zijn. Wat zullen de Kautsky's verheugd zijn dat Spartacus thans eindelijk betrouwvol heeft ingezien dat tusschen de heerschappij der bourgeoisie en de dictatuur der arbeidersklasse nog een middeling mogelijk is.

Tegenover een zuivere „arbeidersregering“ wil de Spartacus centrale een „loyale oppositie“ vormen. Daarom moet deze zuivere arbeidersregering „de burgerlijke contra-revolutie“ bestrijden (een sociaal democratische contra-revolutie bestaat dus niet meer) en moet zij verder „de sociale en organisatorische versterking der arbeidersklasse niet verhinderen“.

Als de dagen van het Duitse proletariaat niet zoo bitter en ernstig waren, dan zou men over deze mop hartelijk kunnen lachen.

Om te voorkomen dat de opvatting van den heer Levi niet verkeerd kan worden uitgelegd, schrijft de Spartacus-centrale uitdrukkelijk: „onder loyale oppositie verstaan wij: **Geen voorbereiding tot een geweldadige omverwerping, met uit den aard der zaak noodige vrijheid der politieke agitatie der partij voor hare doeleinden en leuzen.**”

Men ziet, de leiders der Kommunistische partij hebben zich wel terdege rekenschap gegeven, hoe men ongemerkt in de zetel van een dictator kan sluipen. Hadden de beide groote dooden van het Duitse proletariaat Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg nog ooren om te hooren, zij zouden zich omdraaien in hun graf. De revolutionaire proletariërs staat thans duidelijker als ooit voor oogen, dat zij terwille van hun eigen toekomst, niet alleen de tegen kapitalistische uitbuiters, maar ook tegen die leiders moeten optreden door wie zij worden gebruikt als middel voor persoonlijk belangen. Voor hen gelden evenals voor de kapitalisten de woorden van het Spartacus-program. De knieën op de borst, de duimen op de oogen!

Kommunistische Arbeiterzeitung, Hamburg.

Aan het proletariaat.

De door Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Franz Mehring en anderen opgerichte Kommunistische partij (Spartacusbond) is politiek en moreel bankroet. Na den dood van de genoemde kampioenen van het internationale proletariaat, heeft een eervol corrige, op macht berustte, met alle middelen der corruptie werkende leiderschik het zoo ver weten te brengen in haar eigen belang, de gedachten der proletarische revolutie te saboteeren, de partij in reformistische banen te dringen en daardoor

het grootste deel der leden tot oppositie te brengen tegen het reformisme van het partijbestuur van den Spartacusbond. Het partijbestuur heeft het klaargespeeld, alle afdelingen der partij die onverzoenlijk streden tegen de contra-revolutionaire instellingen als het parlement, de vakverenigingen en de bedrijfsraden door de wet in het leven geroepen, uit de partij te sluiten, zonder deze de groote afdelingen der partij, in de gelegenheid te stellen, hun standpunt voor de hoogste instantie der partij, het congres, uiteen te zetten en te motiveeren.

Het bewijs is hiermede geleverd dat de centrale van den Spartacusbond de scheuring heeft gewild, omdat het revolutionaire willen van de leden, tegengesteld was aan het contra-revolutionaire optreden van het partijbestuur. De bestaande oppositie, vast besloten, de Duitse revolutie tot de overwinning te voeren, heeft zich nu als communistische arbeiderspartij geconstitueerd.

De communistische arbeiderspartij in Duitsland is geen partij in den gewonen zin. Zij is geen leiderspartij. Haar voornaamste arbeid zal daarin bestaan, het Duitse proletariaat op zijn weg ter bevrijding van alle leiderschap naar krachten te steunen.

De bevrijding van de verraderlijke, contra-revolutionaire leiderspolitiek is het krachtigste middel om tot eenheid van het proletariaat te komen. De communistische arbeiderspartij is zich niettemin bewust, dat de eenheid van het proletariaat, de eenheid in den geest van het radensysteem moet zijn, dit is het eigenlijke doel van de revolutie.

Arbeiders, Partijgenooten! De K.A.P.D. is de meest besliste kampioen van het revolutionaire proletariaat. Genooten, maakt onze partij zoo slagvaardig, dat het proletariaat overwint! Leve de wereld revolutie! Leve de derde Internationale!

De communistische arbeiderspartij van Duitsland.

De censuur op de openbare leeszaal te Amsterdam.

Men schrijft ons: ik ben er ondanks lang aanhouden niet in geslaagd, voor De Roode Vaan, in de krantenzaal der Amst. Openb. leeszaal een plaatsje te veroveren.

De Directie schijnt zich niet de toelating van alle richtingen ten doel te stellen. Voor rechts van alle gading open, — uiterst links en litteratuur die geen mooi licht op het kapitalisme werpt, zooveel mogelijk weren, — dat is blijkaar haar onuitgesproken grondslag. Wij zouden dit met voorbeelden uit de verschillende afdelingen kunnen staven.

Ons nooit volprezen Gemeente-bestuur handelt hiermee geheel in den geest van inrichtingen als Ons Huis, Volksuniversiteit, e.d. alienaïa lichamen van het Behoud.

Wij wenschen dit slechts even te signaleren.

Socialisatie.

De S.D.A.P. heeft een commissie een rapport laten uitbrengen over socialisatie. Nu nog een rapport van de commissie door de regering benoemd, dan nog zoo iets van het

N.A.S. dat ook een commissie zal benoemen, en dan zijn we er!

In elk geval hebben we nu een omschrijving van wat men socialisatie noemt. En dat is niet mis! De knappe mannen die de commissie der S.D.A.P. hebben gevormd zullen het wel weten! Juist omdat ze het wel weten, daarom moet hun werk meer in het licht worden gesteld. Want de vele kolommen die het rapport in „Het Volk“ heeft beslagen doet niet alles uitschijnen. Natuurlijk is het rapport zooals het in druk verscheen, nog niet aangenomen door het congres van de partij. Maar het zal wel lukken, want de geachte afgevaardigden zullen wel buigen voor zooveel geleerde mannen, de knapsten van de partij.

Mocht er soms iemand zijn die bedenkingen heeft, van principiële aard zullen die niet zijn. Het zullen meer details zijn die bedenkingen opleveren. Maar er zit toch wel wat in, in dat rapport. We schrijven even de definitie af, betreffende socialisatie.

„Socialisatie is doelbewuste vermaatschappelijking der voortbrenging. Het is niet hetzelfde als socialisme. Het is de weg naar het socialisme. Het is zooveel als van het socialistisch beginsel thans verwezenlijkt kan worden. Het is een proces met verschillende fasen en als eindelijk uitkomst het socialisme“. Zie burgers, boeren en buitenlui, dat weten we gelukkig alweer. En aan wie zullen deze gesocialiseerde bedrijven toebehooren? Wel ze moeten als „zelfstandige eenheid“ geconstitueerd worden. Ze moeten „gesocialiseerd autonoom“ zijn. Dus om de heeren tegemoet te komen stellen we de zaak zooals ze is. Je hebt dus particulier bedrijf in alle vormen, daarnaast gemeente bedrijf en weeg hooger staatsbedrijf en dan komt het „autonome“ als „zelfstandige eenheid“ geconstitueerde bedrijf. Los van alles. Maar wie is de eigenaar? Het partijbestuur der S.D.A.P.? Het N.V.V.? Dat zal wel niet. Neen, de heele woordenkraam van de geleerde heeren der commissie komt er op neer het feit te willen verdoezelen, dat het gesocialiseerde bedrijf komt in handen van den staat. Het is niet prettig heeren dat te moeten toegeven. Maar schaaft u toch niet!

De heeren zijn wel zoo diepzinnig om in te zien dat in de kapitalistische maatschappij, de kapitalistische productiemiddelen of aan gemeente en staat of aan de Naamlooze Vennootschap of aan den individueelen kapitalist moeten toebehooren. Neem de margarinefabrieken heeren, neem de groote transportmiddelen, wie zal ze onteigenen en thans onder de bestaande verhoudingen ze overnemen? Wie anders als de staat?

En dat zal de werkelijke eigenaar zijn. Die is verantwoordelijk voor den gang van zaken in het bedrijf, voor het verlies komt hij op, de winst strijkt hij op, de staat De productie, de handel, is niet nationaal, maar internationaal. Dus zijn tenslotte alle prijzen wereldmarktprijzen. Want de „autonome“, zelfstandige eenheden, alias de staatsbedrijven, zullen waarschijnlijk wel in staat moeten zijn om te kunnen concurreren op de markt. De meerwaarde uit die bedrijven komt zoo in handen van den eigenaar, van den staat, zooals vroeger in handen van de N.V. of de alleenbezitter die op een villa woont in Baarn, Dieren of Scheveningen.

Dat de winst komt aan den staat is om met de woorden van het rapport te spreken, niet „de weg naar het socialisme“. Maar het middel om den staat miljoenen, zelfs millarden in handen te spelen. Evenmin als de winst in handen van den particulier „de weg (is) naar het socialisme“, zoomin is het onze taak om de meerwaarde te brengen in handen van den staat. Want de staat is een klassestaat. Hij is het middel van de kapitalisten om hun heerschappij te handhaven in het binnen- en buitenland.

De heeren der socialisatie commissie versterken dus den staat. Het kapitalisme is niet zooals vroeger, maar is veranderd. Het heeft een ontwikkeling doorgemaakt die heeft geleid tot de oppermacht van één bepaald soort kapitaal, die industrie, handel en koloniën verbindt, dat is het finantiekapitaal. Daaraan moet alles zich ondergeschikt maken. Want het bankkapitaal is de opperste macht, die hij mede uitoefend door de in den staat georganiseerde klassenmacht en met geweld, met de dictatuur alles onder den voet loopt. Een bewijs voor deze bewering kan men vinden in den wereldoorlog in 1914 begonnen.

Dus steun aan den staat door hem de meerwaarde in den schoot te werpen, al vindt het finantiekapitaal het niet prettig voor het moment als hem een beleggingsfeer in een bepaalden tak van productie of verkeer wordt ontnomen, de staat is tenslotte toch het orgaan van de machtigste kapitalisten, van de banken die verzwaagd zijn met industrie, handel, scheepvaart en koloniën. Het kapitaal is de baas over den staat en niet de winderige parlementariërs.

Dus spelen de heeren ten slotte door reusachtige staatsbedrijven in het leven te roepen, die ze met vreemde namen benoemen, in de kaart van het kapitalisme, van het imperialisme, door geld en, steeds meer geld aan den staat te verschaffen, aan den staat die het werktuig is van de financiers, aan den staat die het proletariaat in bedwang houdt, onderdrukt en in den oorlog stuurt om den wil van het finantiekapitaal te voltrekken, tegen andere groepen van mededingers.

Daarom brandmerken wij deze heeren der S.D.A.P.sche socialisatie commissie, zoo geleerd als ze moge zijn, zoo deskundig als ze zijn als specialiteiten, als een bende contra-revolutionairen die socialisatie een weg naar het socialisme vinden, terwijl het een weg naar de versterking van het kapitaal, van de staatsmacht, van het imperialisme is, en dus tegen het proletariaat, tegen de revolutie, tegen den werkelijken weg naar het socialisme, dat alleen komt in een strijd op leven en dood tegen den bestaanden staat.

Zoo het bovenstaande nog bewijs noodig had, men zou het kunnen vinden in een ander deel van het rapport.

Wat is de positie der arbeiders in zulk een gesocialiseerd bedrijf? Er komt of moet komen de „Instelling van vaste bemiddelingscommissies ter vernijding van bedrijfsstilstand door werkstaking (dat) is noodzakelijk. Indien deze in strijd met het morele recht (sic.) toch mochten uitbreken, dient de gemeenschap over de middelen te beschikken, zich daartegen te verzetten.“

Dat is dus de georganiseerde staats-onderkruiperij, de „technische noodhulp”, van Troelstra, van der Waerden, c.s. Als in zulk een bedrijf gestaakt wordt, het «autome» als zelfstandige eenheid geconstitueerd, dan komt de groene politie van Troelstra en staats-onderkruipersbrigade om het «moreeie recht» te handhaven van den imperialistischen staat. En dan zegt men nog dat de S.D.A.P. geen socialistische partij is. Foei hoe durft men het!

De Tribune en de Communistische Arbeiderspartij in Duitschland.

Sodert een paar weken bevat het dagblad van de C.P. in zijn rubriek Buitenland, berichten en mededeelingen over de nieuwe partij in Duitschland. Dat is natuurlijk het goed recht van de redactie van de Tribune en haar handlangers.

Maar wat niet haar goed recht is, is het verspreiden van onjuiste mededeelingen en uitknipsels uit de bladen van de burgerij en de Vorwärts, het orgaan van Noske en Ebert, over de nieuwe partij.

Het is natuurlijk heel wat anders te betoogen dat men ietwat van meening verschilt met onze partijgenooten in Duitschland, dan stellig te lasteren en onder het mom van polemieken leugens en drogredenen te verkoopen.

In de krant van 8 Mei (A'damsche Editie) heeft het blad een stukje, onder het Hoofdje: «Nationaal Bolsjewisme», afkomstig van de Spartacuscentrale te Berlijn. Op een andere plaats van ons blad kunnen onze lezers eenige authentieke stukken vinden, afkomstig van de nieuwe partij, die hen in staat stellen te oordeelen over de tactiek van den Spartousbond, zooals hij thans is.

Op deze zaken gaat de «Rose Vaan» van Berlijn niet in. Het moet iedereen duidelijk zijn, als hij nog lezen kan en nog niet geheel verleugend is door de bladen der leiders, dat de heer Levy c.s. verraders zijn, als men let op de feiten, in de documenten door ons gepubliceerd, vermeld.

„De Rose Vaan” van Levy lanceert nu, evenals de Vorwärts en de N.R.Ct. het praatje van het «Nationaal Bolsjewisme».

Laufenberg en Wolffheim hebben in Duitschland publiek aan «De Vorwärts» getart om aan te toonen met feiten, dat zij in verbinding hebben gestaan met de Kapp-officieren. Het schurkenpak van «De Vorwärts» is echter in gebreke gebleven dit aan te toonen. De heer Dr. Paul Levy en zijn «Rose Vaan» deed het al evenmin, maar om toch een tegenwicht te bieden tegen de gegronde aanmerkingen der nieuwe partij, heeft dit heerschap en zijn kornuiten den moed het praatje van de verbinding met de Kapp-officieren te verspreiden.

Kan men, zouden wij willen vragen — beter de Tribune leeren kennen als men dit weet en de ook — communisten van de Tribune weten dit, dat zij deze beschuldigingen van Levy, van de Vorwärts klakkeloos overnemen?

Wij zullen nu eens probeeren aan te toonen waarom de reactie, wij spreken niet van redactie, van de Tribune zoo schrijft, als ze schrijft.

* * *

De nieuwe partij in Duitschland voert niet alleen den strijd tegen Müller en de Rijksweer, tegen den binnenlandschen vijand, maar ook tegen de Entente, tegen den vrede van Versailles, die zij evenals wij met ons klein blad, evenals Gorter beschouwen als de hoofdvijand!

Zij zijn bereid tegen dezen vijand niet met revoluties, niet met dubbelzinnige redevoeringen in het parlement, niet met congresje-spelen, maar met alle middelen te strijden, mede door de wapenen van het tot macht gekomen proletariaat van Duitschland en in verbinding met de roode armee van Rusland. Zij aanvaarden dus als konsekwentie den revolutionairen oorlog tegen het Anglo-Amerikaansche Finantie-kapitaal. Zij zijn de eerste Deutsche communisten die de Entente als de hoofdvijand van het proletariaat van alle landen erkennen.

Kan men nu een groter misdaad bedenken die men kan begaan en in de oogen van een v. R. en Wp.? Hoe kinderlijk, hoe weinig verstand van de echte theorie van Knüttel, van Opmerker en van heel den trits van hooge priesters uit den politieke warwinkel van v. R. moet men hebben, om zoo iets uit te geven voor een goede tactiek! Heusch het is jammor dat Laufenberg en Wolffheim geen lid zijn van de leiderspartij van Wijnkoop c.s. in dit land, anders zouden ze hem afmaken evenals de honden, Gorter dit probeeren te doen, door het praatje te verspreiden, Laufenberg en Wolffheim zijn zenuwziek! Als proef op de som dient wel het feit, dat de heer Paul Levy uit Berlijn dit ook doet met betrekking tot Wolffheim! Eere wien eere toekomt.

Dit is wel de hoofdrede waarom de Wijnkoopersknechts zoo fraai optreden tegen de Nieuwe partij in Duitschland. Het standpunt tegen de Entente wat de Nieuwe partij inneemt, daar zit hem de kneep.

* * *

Dan zijn er nog andere bijkomstige motieven. De overeenkomst tusschen het optreden van het Partijbestuur van de S. D. P. (C.P.) hier tegen de oppositie in 1917, 1918 en verder en dat van de Spartacus-centrale is treffend.

Wie zijn het geweest, die toen de statuten het gebiedend voorschreven om een buitengewoon congres bijeen te roepen, door dat een voldoende aantal leden vertegenwoordigd door afdelingen, dit hebben verlangd, om het P. B. aan de 3e Zimmerwald-Conferentie te Stockholm te doen deelnemen, op grond van de op het congres aangenomen resolutie?

Wie hebben toen de oppositie met verkrachting van de Statuten een buitengewoon congres onthouden?

Wijnkoop, Ravesteyn consorten. Wie is het geweest die op het drukkerij-congres de politie in de zaal riep in zijn kwaliteit als voorzitter, om Krets die later als bezoeker kwam, te verwijderen?

Wijnkoop!

Is het een wonder vragen wij, dat deze lieden zoo sympathiseeren met den heer Levy en zijn infame trucs tegen de oppositie in Duitschland?

Krijgt de richting der nieuwe Deutsche partij voet in de 3e Internationale, naar verluidt is

ze daar uit verwijderd door den heer Levy en zijn West-Europeesch Bureau te Berlijn, dan is het uit met de heerschappij van enkele leiders en hun onbenullige intellectuele steunpilaren, zooals die zich openbaren in de C. P. in Holland evenals bij de Spartacus-centrale te Berlijn.

* * *

Evenals wij, hebben Laufenberg en Wolffheim diepen eerbied voor Rosa Luxemburg en Liebknecht.

Zonder daarom te zwijgen over zekere tekortkomingen van onze lieve doode, Rosa Luxemburg, evenals van onzen held Karl Liebknecht. Het heele Duitsche, het internationale proletariaat staat eens op om hen te wreken. Dit neemt niet weg, dat Laufenberg en Wolffheim kritiek hebben op deze grooten. Daarom is ons blad een met de kameraden der nieuwe partij.

Door middel van ons kleine blad maken ook wij, evenals zij, front tegen alle leiders. Ook daarin zijn wij het met hen één.

Als eerlijke mannen zijn wij verplicht hier mede te deelen dat wij hun kritiek op de vakbeweging wel onderschrijven, maar nog niet kunnen toepassen.

Dat is dus een verschil. Ook de opinie omtrent het parlementaire optreden van de nieuwe partij in Duitschland, een practijk die zij aanwijst als een voorname bron van reformisme in de landen van West-Europa en dus moet worden verworpen als middel, dit kunnen wij nog niet, in een land waar revolutie ontbreekt.

Op deze plaats vervullen wij een eereplicht, nu in verschillende landen door de opportunisten uit de 3e Internationale de nieuwe partij wordt verguis, hen uit het diepst van ons hart een welkom toe te roepen.

Als de 3e Internationale uit zulke partijen zal bestaan, dan is ons de zegenpraal, trots alles!

Uit een artikel van Gorter in „De Nieuwe Tijd” van 1 April '20.

Met dit onderdrukken van het vrije woord had de leiding der C.P. dus bewezen, dat zij voor geen enkel middel terug deinsde om haar eenzijdige pro-Entente politiek te doen zegevieren. Zij had bewezen, dat zij, om haar kleine partijbelangen te bereiken, in de buitenlandsche politiek dezelfde tactiek volgde als Troelstra in de binnenlandsche. Dat zij niet een zuivere en daardoor krachtige (zij het dan ook een voorloopig zeer kleine) partij wilde, zooals Lenin en de Bolsjewiki, maar een door

Daar zij dus, hoewel veel verder naar links staande, van hetzelfde hout was als Troelstra en de leiders der S.D.A.P. en dus onbetrouwbaar.

Abonneert U op dit blad!

Minimum Abonnementsprijs

f 1.— per jaar.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

Iste Jaargang No. 10
Mei 1920.

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De Communistische Arbeiderspartij in Duitschland en het Uitvoerend-Comité van de 3e Internationale te Moskou.

Volgens een mededeeling uit Moskou, is de commissie van 3 benoemd op de conferentie der communisten uit verschillende landen, gehouden te Amsterdam, ontbonden. De secretaris van het comité te Moskou, Radek, zegt in bedoelde radiogram, dat de tactiek van de K.A.P.D. op de meeste punten in strijd is met de tactiek, zooals die door het comité wordt voorgestaan. Dit betreft de punten parlementarisme en toetreden tot de vakverenigingen. Beiden worden verworpen door de K.A.P.D. voor Duitschland. Verder eischt het radiogram van Radek dat de K.A.P.D. twee leden, Laufenberg en Wolffheim, uit de partij moet verwijderen, omdat het nationalistische contra-revolutionairen zijn. Dit laatste moet geschieden vóór het congres te Moskou!!!

Het zou nu de plicht zijn van het A'damsche Bureau, bestaande uit Rutgers, H. Roland Holst en Wijnkoop, om te spreken.

Wijnkoop zal dit natuurlijk laten, als gewiekst opportunist kan hij zóó laveeren en ook anders. Het besluit om de K.A.P.D. te erkennen zal hij wel goedgevonden hebben met het oog op de omgeving waarin hij zich bevond. De besloten conferentie te Amsterdam heeft ons dit reeds geleerd. Maar Roland Holst en Rutgers, waarom zwijgen zij? Nu zij zwijgen, onze voor- mannen, zullen wij spreken.

In de eerste plaats protesteeren wij tegen de geheele wijze van optreden van het Uitvoerend Comité. Niet een bureau, maar een congres moet uitmaken of een partij al of niet zich bij de 3e Internationale mag of kan aansluiten. De manier waarop Radek tendentieuze berichten in de wereld brengt over de K.A.P.D. komt veel overeen met de manieren van de Regeeringsbureaux der oorlogvoerende mogendheden. Deze manier van bewerking door telegrammen, daartegen verzetten wij ons met de meeste scherpte. Buitendien komt het ons zeer vreemd voor, dat Zinowjef, Radek c.s. zulk een kabaal maken per radiogram over Wolffheim en Laufenberg, door iets te beweren wat niet juist is, en zwijgen over het gemeen verraad van Levy. Deze baas van de Spartacus-Centrale, die met zijn infame handlangers in Maart, de met doodsvrachting strijdende arbeiders van Rijnland-Westfalen verraderlijk in den rug viel gedurende den burgeroorlog tegen de eigen

bourgeoisie, is blijkbaar een gewild lid bij de bureau mannen van Moskou. Deze dubbele moraal bij den aanvang van de 3e Internationale stellen wij direct in het licht. Al is voorloopig alléén de instantie te Moskou schuldig aan dit feit.

* * *

Dat Laufenberg en Wolffheim nationalistische contra-revolutionairen zijn, ontkennen wij. In de houding door hen aangenomen gedurende den oorlog is geen enkele aanwijzing te vinden voor de bewering van Radek c.s. Het zou zeker veel beter gemotiveerd kunnen worden als men de karakteristiek van Laufenberg en Wolffheim toe- paste op Wijnkoop en van Ravesteyn, die steeds opkwamen voor een overwinning van Amerika en Engeland, gedurende den oorlog. Als er wat uit te sluiten valt komen de laatstgenoemde het eerst in aanmerking evenals Levy. Voorhands komen wij nadrukkelijk op tegen den dictatoriaal eisch gesteld aan de K.A.P.D. om Laufenberg en Wolffheim uit te sluiten. Deze eisch is een grove schending van den geest der 3e Internationale, die niet een partij van leiders mag zijn die van bovenaf decreeteert, maar een partij van de massa.

* * *

Hoe staat het echter met de meeningen van Laufenberg en Wolffheim in K.A.P.D.?

Op het einde van Mei hield het partijbestuur, met de vertegenwoordigers van alle districtsorganisaties, een vergadering waarin men zich bezig hield met de meeningen van Laufenberg en Wolffheim. Wij lezen in het verslag omtrent deze zitting: „Verder gaf de spreker een polemische beschouwing over het „Hamburger Communisme” Hierna volgde een uitvoerige discussie. Het resultaat was de volgende motie. De vergadering van het P.B. der K.A.P.D. gehouden einde Mei, is van meening dat een scherpe omschrijving van de gedachte van den klassenstrijd noodzakelijk is voor de revolutioneering der arbeidersklasse.

De scherpe toespitsing van den klassenstrijd zal ook de ideeën van het proletariaat in den huidige toestand in revolutionairen zin beïnvloeden. Het partijbestuur komt met de meeste beslistheid op tegen tendenzen, die geschikt zijn om het Deutsche proletariaat in nationalistisch vaarwater te brengen. Het P.B. acht de opvattingen neergelegd in het geschrift van Laufenberg en Wolffheim.

„Kommunisme tegen Spartacisme” in tegen- spraak met de beginselen van het wetenschappelijk socialisme”. Deze motie werd in tweeën gesplitst. Het eerste deel tot de woorden: „in nationalistisch vaarwater te brengen” werd *eenstemmig* aangenomen; het tweede deel met alle stemmen voor, behalve van de twee Hamburger-partijge- nooten.

Dezen hadden reeds vooraf verklaard, dat zij verplicht mandaat hadden en de leden nog geen stelling hadden genomen ten aanzien van genoemd geschrift.

* * *

Wat eischt echter de K.A.P.D. in het ontwerp-program? „Directe politieke en economische aansluiting bij alle overwin- nende proletarische landen (Sovjet-Rusland enz.) in den geest van den internationalen klassenstrijd, ten behoeve van de gemeen- schappelijke verdediging tegenover de aan- vallende tendenzen van het wereldkapitaal”.

Dit is, dunkt ons, duidelijk. De K.A.P.D. wil evenals wij één front vormen met het Russische proletariaat tegen het wereld- kapitaal, niet een front van woorden, maar van het gewapende proletariaat tegen Engeland en Amerika. De K.A.P.D. begrijpt dat dit een ijzeren noodzakelijkheid is.

Deze noodzakelijkheid begrijpen de meeste communisten nog niet.

Dit begrijpt de K.A.P.D. wel. Zij aan- vaardt dus de revolutionaire oorlog tegen wereldkapitaal als het de revolutie in Duitschland wil worgen. En Rusland is dan verplicht met zijn roode armee, Duitschland te helpen tegen Engeland en Amerika.

* * *

Dit is het punt waarom het gaat voor Moskou. Het bureau met Radek aan de spits begrijpt zeer goed als men voor Duitschland het parlementarisme verwerpt, alleen een beroep op de wapens overblijft! Dit kan Radek aan de K.A.P.D. niet euvel duiden. Was hij het niet, die, toen hij in Duitschland was, openlijk schreef

dat het Russische proletariaat het Deutsche zou verdedigen aan den Rijn?

Is het niet de aanhanger van Spartacus, Wijnkoop die in de brochure: „De Russische en de Deutsche revolutie” daartegen opkomt, zonder den naam van Radek te noemen?

Thans wil Radek het niet. Want hij en de zijnen beschouwen de 3e Internationale als een verlengstuk van de buitenlandsche